

ומתחיל הוא הלץ האמריקני (כי הוץ מעזמה היה עוד הומוריסט גדול בעולם—מארק טוויין!), את ה"מאהב" שלו כך :

ערב בהודש מאי השמים בהירים, הלכנה זורחת, הכוכבים נוצצים, האילנות מלבלבים והאוויר רענן ומבושם בשמי פרחים. "הוא" ו"היא" עומד דים על הגוזזטרא ו"מתמוזמים". הוא הניח את ידו על כתפה ומגפף אותה, והיא עושה את עצמה כלא רואה. הוא שואל: התאהבני? — והיא משיבה: עד כלות נפשי!—השבעי!—נשבעתי!

עברה שנה. שוב ערב בהודש מאי השמים בהירים, הלכנה זורחת, הכוכבים נוצצים, האילנות מלבלבים והאוויר רענן ומבושם בשמי-פרחים. "הוא" ו"היא" עומדים על הגוזזטרא ו...מתמוזמים. הוא הניח את ידו על כתפה ומגפף אותה, והיא מורידה את עיניה. הוא שואל: התאהבני? — והיא משיבה: עד כלות נפשי!—השבעי!—נשבעתי

חשנה השלישית. עוד פעם ערב, הודש מאי וכו'. "הוא" ו"היא" עומדים על הגוזזטרא וכו'. וכן אף בשנה הרביעית, החמישית, הששית והשביעית: ערב בהודש מאי השמים בהירים, הלכנה זורחת וכו'. "הוא" ו"היא" עומדים על המעקה וכו'. — וכי תשאלוני—מסיים מארק טוויין את ספרו — איככה נקרה כדבר הזה שנמשכה האידיליה שבע שנים רצופות? — אשיב לכם, שהיו, אמנם, איזה שנויים קלים: "היא" היתה בכל אותן השנים "זו" של השנה הראשונה, אבל "הוא" היה בכל שנה ושנה... אחר!

הנמשל מובן מאליו: כך נמשכת גם "האידיליה" של "דאר היום" עד היום הזה!...

שפוך עליהם זעמך ותשמידם מתחת שמי "הסולל". ובכן, ויהי בחצי הלילה:

או רוב נסים הפלאת, מנאם גדול ויפה השמעת אומץ גבורותיך הפלאת לפני "פסח", חמשים אלה פונט ל"דאר היום" הבאת, ומקל-נדודים בידך המיד נשאת...

כי לו נאה, כי לו יאה!

אדיר במלכות העתונות, בחור כהלכה, בלור רית כסופה, חבריו, עוזריו ופועליו יאמרו לו :

בן-אבינו, לך ולך, לך כי לך, לך אף לך, חוץ מדאה"י שלך...

כי לא נאה, כי לא יאה!

חד גדיא, חד-גדיא!

ואתא הריביוניסט ואכל ל"דאר היום", דן בין קרניאל ולאחר בתרי-זווי, חד-גדיא, חד גדיא! ואתא המורחי ונשך לבן-חורין דאכל לגדיא, דובין קרניאל ולאחר בתרי זווי, חד"ג, חד"ג!

ואתא גרוסמן, ואכל לבובליק, דנשך לבן חורין, דאכל לגדיא, וכו' וכו'.

ואתא גרינבוים ושרף לגרוסמן, דהכה לבובליק, דנשך לבן-חורין, דאכל ל"דאה"י, וכו'.

ואתא סמילנסקי, ברוך הוא, ושחט לכולם, דאכלו ל"דאר היום", דובין קרניאל ולאחר בתרי זווי —

חד-גדיא, חד גדיא!

ובמקום, "שיר השירים", שנוהגים לומר, כירוע, אחר "ההגדה", דברתי על "הגלגולים" הר-כים, שבאו עד כה בדאר היום, והזכירו לי את ספורו של מארק טוויין : "רומן של שבע שנים"—בשבע שורות.

— דיינו!

אילו נתן לנו "מנקודת מבטנו" ולא את ה"אורות וצללים"—דיינו!

על אחת כמה וכמה, טובה כפולה ומכופלת למסום עלינו, שלא הוציאו את כל "הילודים" והכניסו לנו גם את "פסח" וגם את "איש הפנינים" וגם... וגם... לכפר על כל עוונותינו.

רבן קרניאל היה אומר: כל שלא אמר שלשה דברים אלה בדאה"י, לא יצא ידי חובתו, ואלה הן: פסח גינצבורג, ד"ר פרלמן ואחרון חביב — משה סמילנסקי!

לפיכך, אנו חייבים להודות, להלל לשבח וכו' וכו', לת"א ולרחובות ולכל מי שעשו לנו ולבן-אבותינו את כל הנסים האלה—הוציאנו ל"חרות-הדבור"... ונאמר לפניכם: הללויה!

ר. נפתלי מברך על "מיוציא"

ואומר: ברוך אתה ה' אלהינו מלך העולם המוציא גינצבורג מן "הארץ" ולחם מדאה"י...

חסל סדור פ-ס-ח כהלכתו, כאשר זכינו לסדר אותו בדאה"י, כן נזכה לעשות ולראות את העתון המחודש במהרה בימינו.

(כאן פותחין את הדלת ואומרים בקול רם): ש פ ו ד ח מתוך אל הגויים ואל ה"ילודים", אל ה"גויים" ואל כל האותיות היתרות אשר לא ידעוך, ואל כל שניאות ה"בחור הזעזעצר" אשר בשמד לא קראו, כי אכלו את דאה"י ואת נוחו השמו.

ברוך שומר חבטחתו לישראל, שהקב"ה חשב את הקץ : ה ה נ ה ל ה ח ד ש ח קבלה את דאה"י ביום 1 אפריל, יום בלתי מוצלח, מה עשה הקב"ה? — הלך וקבע את "הראשון לאפריל" ביום שב"ק, ונכנסו איפוא המנהלים החדשים לעבודתם ביום ראשון, שחל להיות ב-2 לאפריל.

ועוד זאת : ה מ ע ר כ ת ה ח ד ש ה נכנסת לעבודתה ביום 1 לאוגוסט שחל להיות דוקא ב"ת ש ע ה - ב א ב", מה עשה הקב"ה? — אין דאה"י מופיע ביום האבל בירושלים, וממילא תחל המערכת החדשה את עבודתה ביום רביעי, ו"מנ"א, כלומר: א ח ר החורבן...

כמה שנאמר: ועבדום ועינו אותם (המנהלים החדשים) ארבע שנים, ואחרי כן יצאו ברכוש גדול...

צא ולמד מה בקש "לכן הארמי" לעשות בדאה"י? שנאמר: ויגר שם במתי מעט, ויהי שם לגוי גדול עצום ורב...

במתי מעט, כמה שנאמר: בשבעים נפש ירדו אל המסיבה בדאה"י, עצום, כמו שנאמר: והמנויים והמודעות פרו וישרצו וירבו ויעצמו בממד מאד ותמלא לא "הארץ" אותם כי אם דאה"י...

כמה מעלות טובות למקום עלינו: אילו הוציאו את ה"ילודים" ולא הכניסו את ה"רוסים"—דיינו!

אילו נתן לנו את גינצבורג ולא נתן לנו את פרלמן—דיינו!

אילו נתנו לנו את ממונם ולא הגדילו את התקציב—דיינו!

אילו העבירו לנו את "הארץ" ולא ב"יבשה"

אמר עזמות...*

הלילה הזה כולם מסובין כאן? עבדים היינו לפרעה בת"א ולריביוניסטים בירושלים, ויוציאנו ר' משה משם ביד חזקה ובזרוע נטויה, ואילו לא הוציא את בן-אבותינו ממצרים, הרי משועבדים היינו להם, ואפילו כלנו חכימים, כולנו זקנים, כולנו ציונים כללים!

מעשה בר' ישעיה ור' נפתלי, ר' נחום ור' טרפון, שהיו מסובין באולמי-דאה"י והיו מספרים ביציאת מצרים של בן-אב"י כל אותו הלילה עד שעה 2 אחר חצות, עד שבאו תלמידיהם ואמרו להם: הגיעה קריאת דאה"י של שחרית!

כנגד ארבעה בנים דברה תורה: חכם מדוא אומר?—לשמחה מה זו עושה? מזמור לבן-אב"י מיבעי לן? כינה לבן-אב"י מיבעי לן! ואף אתה אמר לו: כהלכות הפסח גינצבורג...

רשע מה הוא אומר? — מה כל ה"טראסק" הזה לכם? לכם ולא לזו? — ולפי שהוציא את עצמו מן הכלל, לא ידפיסו את מאמריו בדאה"י... תם מה הוא אומר? — "שו האדא?" מה זה? נשף פרידה, או מסיבה או חגיגה או חלילה?... ואמרת אליו: בחווק יד הוציאנו ממצרים... ושאינו יודע לשאל—אין אצלנו: ישנם רק אלה שאינם יודעים לענות.

יכול מראש חודש יולי? תלמוד לומר ביום ההוא, מראש חודש אוגוסט, בשעה שפרלמן גינצבורג מוכנים לפניך.

עבשיו, שאנו עומדים בין "מלכא למלכא", כלומר לפני הגלגול האחרון של "דאר היום", ורואה אני בתוכנו את פ-ס-ח גינצבורג, שבא לערך "סדר" אצלנו בשליחותו של משה רבנו מרחובות, אין בדעתי לנאום נאומים ולדרש דרשות כחברי הקודמים והבאים אחרי אלא לקרוא לפניכם את "ההגדה של פ-ס-ח", כי מצוה עלינו לספר ביציאת מצרים של "דאר היום" וכל המרכבה לספר הרי זה משובח!

דא לחמא עניא די אכלו עתונאינו וסופרינו נו בארעא דישראל, כל דכפין ייתי לד"ר פרלמן בת"א, כל דצריך ייתי ויפסח (לפסח גינצבורג), השחא הכא בת"א, לשנה הבאה בירושלים, עד השחא עבדי לכל מינו, ניסטים—לשנה הבאה בני חורין מ"בני חורין"...

וכאן הבן שואל: מה נשתנה הלילה הזה מכל הלילות? שבכל הלילות א"א זוכים לראות בעינינו אפילו עורך אחד והלילה הזה אנו רואים ב"ה את כל העורכים למיניהם, חדשים וישנים, עורכים ואורחים, בלי עין הרע? שבכל הלילות עורכינו יושבים מסובין ב"קפה וינה" או בת"א

(* עפ"י בקשת חברי וידידי במערכת חוני חביא לדפוס את ה"הגדה של פסח", שהקראתי במסיבה שנערכה אצלנו במנ"א לכבודו של עורך-ה"נוראורחנו מה-... ב"אב"י.